

[Undervisningsministeren.]

at lærerindeembedet havde været ledigt i henved et år og havde været opslået tre gange, uden at der havde meldt sig kvalificerede ansøgere. Ved sidste opslag var den indstillede forskolelærerinde eneste ansøger. I skolekommissionen var der enighed om at ønske den pågældende ansøger — der dog kun havde virket som vikar i embedet siden 1. april 1954, altså som vikar i ganske få måneder — ansat i embedet.

Statskonsulenten for folkeskolen og seminarierne oplyste i sin i sagen afgivne erklæring, at han under en samtale med skolekommissionens formand havde fået indtryk af, at der var interesse for eventuelt at få gennemført en centralskoleordning for kommunen i stedet for en tidligere i princippet godkendt skoleordning med bevarelse og udbygning af de enkelte skoler. Ved gennemførelsen af en centralskoleordning skulle kommunen kunne spare to embeder, og statskonsulenten gav derfor overfor skolekommissionens formand udtryk for, at han fandt det rigtigt, at man foreløbig lod embedet henstå ubesat i et år. Statskonsulenten har iøvrigt i sin erklæring udtalt betænkelighed ved, at der dispenseres fra eksamenskravet ved besættelse af embeder, der forudsætter ansættelse af fuldt uddannede lærerinder, som kan påtage sig undervisning i folkeskolens højere klasser, og har henvist til, at der i de kommende eksamensterminer dimitteres et betydeligt antal nye lærerinder.

Under disse omstændigheder måtte ministeriet anse det for rigtigt, at der ved udsættelse af embedets besættelse blev givet de stedlige skolemyndigheder lejlighed til påny at overveje spørgsmålet om den fremtidige skoleordning i kommunen, og man henviste derfor myndighederne til at forøge nyt opslag.

Jeg finder iøvrigt anledning til at bemærke, at jeg har fuld forståelse af de store vanskeligheder, som de stedlige skolemyndigheder har ved at få undervisningen i landsbyskolen besørget under den herskende lærermangel. Fra undervisningsministeriets side er der som bekendt truffet foranstaltninger til at afhjælpe lærermanglen i landsbyskolen dels ved at udsende eleverne fra seminariernes tredje klasse til vikartjeneste, dels ved at opfordre købstadskolerne til

midlertidigt at lade nogle embeder besørge af skolernes lærerpersonale som overtimer. Fra seminarierne kan der i de kommende år ventes en betydelig forøgelse af antallet af dimittender — der skulle være balance i forholdet mellem efterspørgsel og udbud om fire år — og ved denne forøgelse af lærerstanden er der håb om, at der i de nærmeste år vil vise sig en mærkbar bedring af mulighederne for fremskaffelse af kvalificerede lærere og lærerinder til folkeskolens embeder. Med denne udvikling for øje må ministeriet vise en vis agtpågivenhed ved meddelelse af dispensation fra eksamenskravet. Det må dog forudses, at der stadig kan forekomme tilfælde, hvor forholdene taler for, at der gives dispensation, og i sådanne tilfælde vil ministeriet ikke på forhånd stille sig afvisende, når der foreligger en enstemmig indstilling fra de stedlige skolemyndigheder og forholdene iøvrigt gør det rimeligt at give dispensation. Hvor der nødvendigvis må være tale om skøn, skal jeg for mit vedkommende handle så samvittighedsfuldt som muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til beslutning af folketinget om nedsættelse af et udvalg vedrørende tillægsbevillingsforslagets behandling og finansudvalgets arbejdsform.

(Forslaget til beslutning findes i tillæg A. sp. 53; fremsættelsen findes i tidenden sp. 90).

Sagen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse i henhold til grundlovens § 38 ved folketingsårets åbning.